

De verwarring tussen Israël en de Gemeente

In dit artikel gaat de auteur in op de vraag welke gevolgen de verwarring tussen Israël en de Gemeente heeft gehad. Het feit dat de beloften die bedoeld zijn voor Israël op de Gemeente of Kerk worden toegepast, heeft geleid tot allerlei soorten dwalingen en wantoestanden.

De grootste dwaling van de 'Kerk' (of beter gezegd: de Christenheid) door de eeuwen heen is dat men niet zag dat de Gemeente apart gezet is als een bijzonder Lichaam in de plannen en raadsbesluiten van God; dat ze belast is met een duidelijk gestelde opdracht die beperkt is in doel en omvang, en dat zij voor zichzelf aanspraak maakte op de beloften van aardse heerlijkheid die gegeven zijn aan Israël. Dit nu heeft meer gedaan om de Kerk te laten afwijken van haar door God bepaalde koers dan alle andere invloeden samen.

Het zijn niet zozeer weelde, luxe, macht, pracht, luister en trots die ervoor gezorgd hebben dat de Gemeente afweek van haar opgedragen koers, als wel de notie - gegrond op Israëlitische oudtestamentische beloften - dat de Kerk iets van deze wereld is, en dat het daarom haar opdracht is om de wereld te verbeteren. Beloften die uitsluitend aan Israël gegeven waren worden geciteerd als rechtvaardiging voor wat wij vandaag de dag allemaal om ons heen zien.

De Gemeente heeft daarom gefaald haar door God bepaalde pad te volgen, namelijk dat van afscheiding, heiligheid, hemelse gezindheid en hemels getuigenis van een afwezige Christus Die spoedig terugkomt. Zij is van dat doel afgedwaald naar een werk van wereldbeschaving, het bouwen van prachtige kerkgebouwen, en het verwerven van aardse macht en weelde, en op dit pad is ze opgehouden de voetsporen te volgen van Hem Die niet wist waar Hij Zijn hoofd kon neerleggen. Hebt u ooit eens de beloften naast elkaar gelegd die gegeven werden aan de Kerk en aan Israël, en gezien hoe absoluut die met elkaar in tegenstelling staan? Het is onmogelijk ze met elkaar te vermengen.

Aan Israël werden een aardse erfenis, aardse voorspoed, aardse eer en aardse macht beloofd. De Kerk werd zoiets niet beloofd, maar er wordt altijd naar de hemel gewezen als de plaats waar zij haar rust en beloning zal krijgen. De belofte aan de Kerk is een belofte van vervolging, als ze trouw is in deze wereld, maar ook een belofte van een grote erfenis en beloning daarna. In de tussentijd moet ze een pelgrim zijn, die als vreemdeling door dit aardse tafereel wandelt en trouw de hemelse dingen verwacht en verkondigt.

In het Nieuwe Testament zien we de geschiedenis van de Kerk tot ongeveer 96 na Christus. In het eerste hoofdstuk van Handelingen zien we de geboorte van de Kerk, en hoe mooi was ze in haar eerste frisheid van geloof! Het was een lieflijke manifestatie van eenvoud, onzelfzuchtigheid, heiligheid en geestelijke kracht. Maar wat zien we maar een klein aantal jaren later in de Brieven aan de Korinthiërs? Paulus schrijft: "Ik hoor dat er scheuringen zijn onder u". Die zijn toen begonnen, en ze zijn nooit opgehouden tot op deze dag. Vele woorden worden er gesproken, maar ze is afgefallen van haar eerste liefde.

Na Efeze (Openb. 2) komt er vanaf ongeveer 96 na Chr. een periode van vervolging. Drie eeuwen lang onderging de Kerk afschuwelijke vervolgingen. En toen kwam er een grote verandering. De toenmalige keizer Constantijn beleed bekering, en het Christendom werd de religie van het hof. Toen werden de rollen omgekeerd en de belijdende Kerk begon zelf te vervolgen! En, bovenop alles wat ze nooit had mogen doen vervolgde ze de Joden! De Kerk, gered door geloof in de Messias, Die voortkwam uit de Joden, met de Bijbel in haar hand die geschreven werd door Joden en die haar onderwijs uitsluitend van Joden ontvangen had, werd duizend jaar lang de bittere, meedogenloze, bloedige vervolger van het Jodendom. Daarmee samen kwamen er wereldgezindheid, een priesterlijke clerus en de donkere eeuwen binnengeslopen.

Dan, in de vijftiende eeuw, was er de Reformatie, waaruit allerlei protestantse bewegingen voortkwamen. De Bijbel werd in handen van de mensen gegeven en werd vertaald in vele talen. Met een open Bijbel kwam er licht en vrijheid terug, maar nooit opnieuw eenheid. Integendeel, scheuring volgde op scheuring, sekte volgde op sekte. Het is waar dat de grote meerderheid van kerkelijke groeperingen belijdt dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, maar zij hebben het grootste deel van hun Bronnen opzij gezet en zich gekeerd tot het hervormen en onderwijzen van de wereld. De Kerk is gaan anticiperen op de dingen van de volgende bedeling, de werken gaan doen die bestemd zijn voor het herstelde en bekeerde Israël en het Koninkrijkstijdperk dat aan Israël en niet aan de Gemeente is beloofd.

Heeft het Evangelie dan gefaald? God zij dank niet! Het Evangelie heeft nooit gefaald en kan nooit falen. Gods Woord volbrengt door het Evangelie precies de missie die voorzien en voorzegd was, wáár het ook naartoe gezonden wordt. Het Evangelie brengt de mensen bij hun Redder. De ultieme overwinning van de gezegende Heer staat helemaal niet ter discussie.

De heidenen mogen woeden en de mensen boze plannen bedenken, maar God zal eenmaal zeker Zijn Koning op Zijn heilige berg Sion laten tronen. Het bekeerde Israël, verheerlijkte heiligen en zelfs een machtige engel zullen het Evangelie van het Koninkrijk verkondigen, en “de berg van het huis van de HEERE zal vast staan als de hoogste van de bergen, en hij zal verheven worden boven de heuvels, en alle heidenvolken zullen ernaartoe stromen” (zie Jesaja 2:2). Dan zal “de aarde vol zijn van kennis van de HEERE, zoals het water de bodem van de zee bedekt” (Jesaja 11:9). Dit alles zal zeker vervuld worden, want de Heer heeft het gezegd - maar niet in deze, onze bedeling. Dit is het tijdperk van de Gemeente, de ekklesia’, - de afgezonderde Vergadering van hen die uit deze wereld geroepen zijn.

Laat mij u een vraag stellen: wat doet God in dit tijdperk, onze tijd? Roept Hij uit de heidenen niet mensen tot één volk? Enkele Joden worden er bekeerd, want Paulus zegt ons dat er altijd een overblijfsel in Israël zal zijn overeenkomstig de verkiezing van genade (Romeinen 11:5). Maar de overgrote meerderheid van de Kerk is genomen uit de heidenen. Dat kunnen wij allemaal waarnemen. Dit te weten is helemaal geen kwestie van geloof maar een simpele waarneming. Dit betekent niet dat er alleen maar in een bepaalde regio gepredikt wordt waar iedereen bekeerd wordt, maar dat er overal op de hele aarde gepredikt wordt en overal enkelingen uit deze wereld tot geloof komen.

De evangelisatie in de wereld, en niet de kerstening van de hele wereld, is de missie die aan de Kerk is opgedragen. Dat te doen: het prediken van het Evangelie in alle delen van de wereld, het aanbieden van redding aan alle mensen - dat is onze verantwoordelijkheid. Dit is het goddelijke vastgestelde middel om mensen voor Zijn Naam uit deze wereld te roepen, die gevoegd worden bij de ene hemelse Gemeente, de “ekklèsia”.

Gods doel is in onze bedeling niet het vestigen van het Koninkrijk. De oudtestamentische profeten vertellen ons in volmaakt eenvoudige, ondubbelzinnige taal hoe het Koninkrijk moet worden ingevoerd, Wie zijn Bestuurder moet zijn, wat de omvang en het karakter van dat bestuur is, en wat het resultaat van de universele overheersing van vrede en rechtvaardigheid zal zijn.

Maar helaas, niets daarvan zou kunnen werken in onze bedeling van de genade, het tijdperk van de Gemeente. En dit is de onherstelbare ramp die aan de Bijbeluitleg is toegebracht door de wild fantaserende Origenes (ca. 196-254 na Chr.) en zijn leerschool. Het vermengen van het doel en de positie van de Gemeente met de bedoelingen die God heeft voor het toekomstige Vrederijk heeft de evangelisatie 1300 jaar lang verlamd, en dat is vandaag het zware blok aan het been van hen die het goede nieuws brengen.

Ga maar na in Gods Woord hoe onvermijdelijk dit zo is. In het Koninkrijk worden geestelijke krachten toegepast voor de oplossing van materiële problemen. Hoe zal een mens lang en wijs leven? Het Koninkrijk is het antwoord. Hoe zal op aarde exacte gerechtigheid verwerkelijkt worden? Het Koninkrijk voorziet erin. Wanneer zullen oorlogen en menselijke slachtpartijen ophouden op deze met bloed verzadigde aarde? Wanneer het Koninkrijk is opgericht door de Koning Zelf. Wanneer zal

de schepping haar potentiële geheimen blootgeven aan de mens? In de bedeling van het Koninkrijk. Wanneer zal de aarde zo vol zijn van kennis van de Heer als de wateren de zeeën bedekken? Wanneer de Koning en Zijn Koninkrijk er zijn. Van al deze dingen waren de profeten vol.

Wij keren ons nu naar het Nieuwe Testament. Wat vinden we dan? De geboorte van de Koning, de verkondiging van het Koninkrijk als “nabij”; de aankondiging in de Bergrede van de principes van het Koninkrijk; de volkomen weigering van Israël als natie om haar Koning te ontvangen; het overgeven van het Koninkrijk aan de vermengde en gesluierde toestand zoals gesteld in de zeven gelijkenissen van Mattheüs 13; haar volle openbaring die uitgesteld werd tot aan “de oogst” – een oogst die definitief gekoppeld werd “aan het eind van deze eeuw”.

En als het Koninkrijk zo is uitgesteld, wat wordt er dan in het Nieuwe Testament onthuld als dat wat de tussentijd tot aan dat Vrederijk zou opvullen? De ene Gemeente! Christenen, laten we het bestuur van deze wereld verlaten totdat de Koning komt. Laten we de pogingen om deze wereld Christelijk te maken achter ons laten, om voortaan aan verloren zondaren het heerlijke Evangelie van Gods genade (waarvan Christus de inhoud is) voor te stellen. Laten wij onze tijd, onze kracht, ons geld, onze dagen geven voor de kenmerkende opdracht die aan de Gemeente als hemelse Bruid is toevertrouwd.

Naar C.I. Scofield.